

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2023.

«Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ»

«Μαρίας οσίας της Αιγυπτίας».

*Τίτου οσίου, Αμφιανού και Αιδεσίου μαρτύρων,
Θεοδώρας παρθενομάρτυρος.*

έτος 16^ο Τεύχος 696

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Εβρ.9,11-14)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«Χριστός δε παραγενόμενος αρχιερέως των μελλόντων αγαθών δια της μείζονος και τελειότερας σκηνής, ου χειροποιήτου, τουτ'έστιν ου ταύτης της κτίσεως» (Εβρ.9,9-11)

Στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα ο Απόστολος Παύλος κάνει μια σύγκριση των αρχιερέων της Παλαιάς Διαθήκης με το μόνο αληθινό Αρχιερέα, τον Κύριο Ιησού Χριστό. Για καλύτερη κατανόηση αυτής της σύγκρισης θα

πρέπει πρώτα να αναφέρουμε επιγραμματικά το έργο των παλιών Αρχιερέων. Κάθε Αρχιερέας στην Παλαιά Διαθήκη είχε μόνο αυτός το δικαίωμα να εισέρχεται μια φορά το χρόνο στο πιο ιερό μέρος του Ναού, στα Άγια των Αγίων και να προσφέρει εκεί τη θυσία του εξιλασμού. Τη μέρα αυτή έμπαινε στα Άγια των Αγίων τρεις φορές. Την πρώτη φορά κρατώντας ένα χρυσό θυμιατήρι. Αμέσως μετά θυσίαζε στην αυλή του Ναού ένα μοσχάρι κι έμπαινε στα Άγια των Αγίων για δεύτερη φορά κρατώντας σε ένα δοχείο το αίμα του ζώου. Με το αίμα ράντιζε τρεις φορές για να εξιλεωθεί για τις δικές του αμαρτίες. Έπειτα έβγαινε έξω και θυσίαζε έναν τράγο για την εξιλέωση όλου του λαού.

Στο ανάγνωσμα ο Παύλος μας εξηγεί ένα μεγάλο μυστήριο, μας λέγει ότι ο Χριστός ως Αρχιερέας των μελλοντικών αγαθών δεν μπήκε στο Ναό του Σολομώντα για να προσφέρει τη θυσία Του. **«Χριστός δε παραγενόμενος αρχιερεύς των μελλόντων αγαθών δια της μείζονος και τελειωτέρας σκηνης, ου χειροποιήτου..»** (Εβρ.9,11), αλλά μπήκε μέσα από έναν ανώτερο και τελειότερο Ναό, που δεν κατασκευάστηκε από χέρια ανθρώπων, δεν ανήκε, δηλαδή, στην κτίση αυτή. Αυτός ο Ναός ήταν το Σώμα Του. **« τουτ'έστιν ου ταύτης της κτίσεως, ουδέ δί'αίματος τράγων και μόσχων..»** (Εβρ.9,11). Το τίμιο σώμα Του ήταν ο τελειότερος Ναός του Θεού Λόγου. Ο Κύριός μας, λοιπόν, δια του σώματός Του εισήλθε στα αληθινά Άγια των Αγίων, στον πνευματικό ουρανό, στο επουράνιο θυσιαστήριο και πρόσφερε εκεί την αρχιερατική Του θυσία. Ήταν ο Ίδιος και ναός και μεγάλος Αρχιερέας, αληθινός και αιώνιος: **«δια δε του ιδίου αίματος εισήλθεν εφάπαξ εις τα Άγια των Αγίων, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος..»**(Εβρ.9,12). Για την ατίμητη αυτή θυσία Του ο Αρχιερέας Χριστός δε χρησιμοποίησε το αίμα των τράγων και μοσχαριών, όπως οι Αρχιερείς των Ιουδαίων, αλλά με το δικό Του αίμα μπήκε μια φορά για πάντα στα επουράνια Άγια και εξασφάλισε για μας απολύτρωση ,όχι προσωρινή, αλλά αιώνια.

Είχαν, αγαπητοί μου, όπως είδαμε, και οι Εβραίοι αρχιερείς, αλλά όταν ήρθε στον κόσμο ο ένας και **μοναδικός Αρχιερέας**, ο Χριστός, δεν θέλησαν να Τον γνωρίσουν, να Τον αναγνωρίσουν και να Τον πιστέψουν. Γνώριζαν ότι τα Ιεροσόλυμα ένα μόνο Ναό είχαν, αλλά δεν αναρωτήθηκαν, γιατί να υπάρχει ένας μόνο Ναός και όχι πολλοί; Ένας είναι ο Χριστός, ο Ναός του Θεού, τον οποίο συμβόλιζε ο Ναός του Σολομώντα. Γνώριζαν, ότι μόνο μια φορά το χρόνο έμπαινε ο Αρχιερέας τους στα Άγια των Αγίων, αλλά δεν ήξεραν το γιατί; Διότι μια φορά μέσα στον ιστορικό χρόνο εισήλθε ο Χριστός, ο αληθινός Αρχιερέας, στα Άγια των Αγίων της αγάπης Του, στο θυσιαστήριο του Σταυρού Του. Μια φορά μόνο, **«εφάπαξ εις τα Άγια εισήλθεν, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος..»**(Εβρ.9,12). Ήξεραν οι Εβραίοι, πως ο Αρχιερέας στην Παλαιά Διαθήκη ράντιζε με το αίμα των ζώων τους ανθρώπους και το περιβάλλον, αλλά δεν ήξεραν το γιατί; Διότι ο Χριστός , ως Αρχιερέας του Σταυρού, ράντισε όλη την οικουμένη με το πανάγιο Αίμα Του και πρόσφερε τον αληθινό καθαρισμό. Ο Χριστός, λοιπόν, έγινε ο Ίδιος και θύτης και θύμα και θυσιαστήριο για να συμφιλιώσει τον άνθρωπο με το Θεό. Με αυτόν τον τρόπο επικύρωσε ανεξίτηλα και εφάπαξ με αίμα Δεσποτικό τη νέα συνθήκη Του, την Καινή Διαθήκη. Και το άσπιλο αυτό αίμα Του, που έχυσε στο Σταυρό δεν το πρόσφερε στο Ναό του Σολομώντα ή

σε κάποιο άλλο επίγειο θυσιαστήριο, αλλά το πρόσφερε ως θυσία στο επουράνιο θυσιαστήριο, στα αληθινά Άγια των Αγίων.

Ο Ναός, λοιπόν, με την πανανθρώπινη χωρητικότητα είναι ο Θεάνθρωπος Κύριος, πιο συγκεκριμένα είναι το Σώμα του Χριστού, το σώμα, που προσέλαβε από τη Θεοτόκο Μαρία. Κάθε ορθόδοξος Ναός, όπου λειτουργεί το μυστήριο του Ιησού και προσφέρεται το Σώμα και το αίμα Του, ονομάζεται Άγια. Υπάρχει και χώρος όπου τα Άγια των Αγίων, είναι το ιερό βήμα της θείας μυσταγωγίας, εκεί εισέρχεται με δέος ο λειτουργός. Στην Παλαιά Διαθήκη στα Άγια των Αγίων, όπως είδαμε, έμπαινε μόνο ο Αρχιερέας. Και ο Θεός όταν αποφάσισε να ενσαρκωθεί, εισήλθε στο Ναό Του, είναι το Σώμα, που προσέλαβε κι έγινε άνθρωπος, Θεάνθρωπος. **« Χριστός παραγινόμενος αρχιερεύς των μελλόντων αγαθών δια της μείζονος και τελειότερας σκηνής, ου χειροποιήτου..»**(Εβρ.9,11).

Έρθε ο Θεός από τον ουρανό, εισήλθε στο συγκεκριμένο Σώμα του Ιησού. Έδειξε ο Θεός την αχειροποίητη τέχνη Του. Όλα όμως αυτά συνέβησαν προκειμένου να προσέλθει ο Θεάνθρωπος στα Άγια των Αγίων, δηλαδή, στο ειδικό θυσιαστήριο. Και θυσιαστήριο, αγία τράπεζα του Αρχιερέα Χριστού είναι ο Σταυρός Του. Κάποιος θα προβάλλει τη ένσταση, αυτό είναι απίθανο! Και όμως κάπως έτσι συνέβη στην περίπτωση της θυσίας του Χριστού. Πήρε το Ναό Του, το Σώμα του, φορτώθηκε κι ένα βαρύ Σταυρό και ανέβηκε στην ψηλότερη κορυφή της αγάπης και της προσφοράς, στο Γολγοθά, για να προσφέρει τη μοναδική πράξη σωτηρίας, τη μοναδική θυσία, τη μοναδική αρχιερατική λειτουργία, από την οποία απορρέει κάθε λειτουργία στην ορθόδοξη Εκκλησία. **« Δια πνεύματος αιωνίου εαυτόν προσήνεγκεν, άμωμον τω Θεώ»**(Εβρ.9,14). Χριστός πάνω στο Σταυρό, Αρχιερέας σωτηρίας. Αρχιερέας σωτηρίας, προσφορά Αίματος. Προσφορά Αίματος, Αιώνιος Λυτρωτής.

Οδός προς τον Πατέρα, αλλά κι **«αγιασμός και απολύτρωσις»** (Α΄Κορ.1,30) έγινε για μας ο Αρχιερέας Χριστός, **« ος εκάθισε εν δεξιά του θρόνου της μεγαλωσύνης εν ουρανοίς»**(Εβρ.8,1). Τίποτα το ακάθατο πνευματικά δεν μπορεί να πλησιάσει το θρόνου του Θεού. **«εν τοις λαμπρότησι των Αγίων Σου, πώς εισελεύσομαι ο ανάξιος»;** Ψάλλει η Εκκλησία μας. Τι μας σώζει; Τι μας καθαρίζει; Το Αίμα του Χριστού, απαντά ο Παύλος. Μόνο αυτό μπορεί να μας καθαρήσει πραγματικά και αιώνια. Είχε μεν και το αίμα των ζώων μια σχετική καθαρτική δύναμη. Τη δύναμη όμως αυτή δεν την είχε αφ΄εαυτού, αλλά από τη Χάρη του Θεού. Γι΄αυτό το Αίμα του Χριστού δεν πραγματοποιεί μια

πρόσκαιρη κάθαρση. Καθαρίζει την ίδια τη συνείδησή μας, τον εσωτερικό άνθρωπο και μάλιστα από όλα τα νεκρά και αμαρτωλά έργα μας **«πόσω μάλλον το αίμα του Χριστού, ος δια πνεύματος αιωνίου εαυτόν προσήνεγκεν άμωμον τω Θεώ, καθαρειί την συνείδησιν υμών από νεκρών έργων εις το λατρεύειν Θεώ ζώντα»**(Εβρ.9,14). Γιατί αυτά τα έργα της αμαρτίας είναι εκείνα, που μολύνουν πραγματικά τον άνθρωπο και χωρίζουν την ψυχή του από το Θεό, οδηγώντας στον πνευματικό θάνατο.

Βλέπουμε εδώ πως ο Παύλος θίγει κι ένα άλλο μεγάλο θέμα, το θέμα της συνείδησης, η οποία μετά την πτώση των πρωτοπλάστων, έχει διαφθαρεί από την αμαρτία, σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μην αρκούν οι ανθρώπινες θυσίες της Ιουδαϊκής παράδοσης, για τον καθαρισμό της, αλλά απαιτείται η έκχυση του Αίματος του Ίδιου του Σαρκωμένου Θεού, για την απαλλαγή της από τα νεκρά έργα, ώστε ο άνθρωπος να μπορεί να λατρεύει και να ζει το ζωντανό Θεό. Το θέμα της συνείδησης είναι τεράστιο και δεν μπορεί να αναπτυχθεί περαιτέρω μέσα στα περιορισμένα όρια του παρόντος πονήματος.

Το απολυτρωτικό Αίμα του Θεανθρώπου, αδελφοί μου, χύθηκε άπαξ επί του Τιμίου Σταυρού, προσφέρεται όμως διαρκώς σε κάθε Θεία Λειτουργία, στους ανθρώπους που ποθούμε και αγωνιζόμαστε για τον καθαρισμό της συνείδησής μας, δια του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. Μόνο που η ενέργεια της Θείας Κοινωνίας είναι συνάρτηση της δικής μας ψυχικής κατάστασης και σχετίζεται με την προσωπική εσωτερική μας προετοιμασία. Ανάλογα με την προετοιμασία αυτή για κάποιους η Θεία Κοινωνία γίνεται φωτιά και για άλλους φως. Η Θεία Κοινωνία δε λειτουργεί μαγικά στην ψυχή. Για να λάβουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, πρέπει να προσφέρουμε το δικό μας αίμα, τους δικούς μας πνευματικούς κόπους, πρέπει να προσφέρουμε καρπούς άξιους της μετάνοιας. Μόνο έτσι, έχοντας αγωνιστεί για τον καθαρισμό της συνείδησής μας, θα μπορέσουμε να βιώσουμε επάξια τα υπερφυή γεγονότα του Θείου Πάθους και όχι απλά να χαρούμε την Ανάσταση, αλλά όλη μας η ζωή να είναι καρπός και εικονισμός της Ανάστασης.

Αν το Αίμα του Χριστού γίνει ένα με το δάκρυ της δικής μας μετάνοιας, τότε τα «Άγια» προσφέρουν «τοις αγίοις». Όταν η **αγάπη** του Χριστού συναντήσει τη δική μας **μετάνοια**, τότε ανοίγει ο Παράδεισος. Ας μην αναβάλλουμε, τώρα είναι η ώρα για τη λυτρωτική συνάντηση της **Αγάπης Του** και της **Μετανοίας μας. ΑΜΗΝ.**